

החברותא

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס' 691 בס"ד ערש"ק פר' כי תבוא י"ט אלול תשפ"ב

פציעים יקרים ומעצבים דיומא

והיה כי תבא אל הארץ (פ, א) אמר והיה לשון שמחה להעיר שאין לשמוח אלא בישיבת הארץ על דרך אמרו (תהלים קכו) אז ימלא שחוק פיננו...

אשר ה' אלקיך נותן לך נחלה וירשתה וכו' (כו, א) בפסוק זה יש מצוה שידע בלבו כי לא בכחו ולא בעוצם גבורתו בא לרשת את הארץ אלא מתנת ה', וזהו הכוונה במאמר ה' אלקיך לדקדק ולומר ה' אלקיך על מנת שיקבל אלקותו עליו, שהוא נותן להוריש את הארץ מיושביה.

אשר ה' אלקיך נותן לך וכו' (כו, א) וכן בפסוק ב' ולקחת מראשית וכו' אשר ה' אלקיך נותן לך וכו', כפלות המאמר לפי שמדרך עובדי האדמה שיעשו חלוקות בפרי הארץ חלק לבעל השדה וחלק לארים, ומכיון שלה' הארץ ומלואה הרי הוא בעל השדה והוא גם הנותן התבואה והפרי לכן כפל ב' פעמים אשר ה' אלקיך נותן לך כנגד הארץ ושנית כנגד הפירות, כי ענין הבכורים הכוונה בזה להראות אדנות הבוית"ש ועל השגחתו.

והלכת אל המקום אשר יבחר ה' אלקיך לשכן שמו שם (כו, ב) המביא את הבכורים יש לו רשות ליתנם לעבדו וקרובו בכל הדרך עד שמגיע להר הבית, הגיע להר הבית נוטל הסל על כתיפו הוא בעצמו אפילו היה מלך גדול שבישראל סמל לענוה ככתוב ולקח הכהן הטנא בידך (שם ד) ונכנס עד שמגיע לעזרה וכו'.

ובאת אל הכהן אשר יהיה בימים ההם וכו' (כו, ג) ... בכורים אינם קרבן ואין חיוב הבאתן לכהן רק מתוך כבוד לכהן, הייתי אומר בשלמא אם הכהן יהיה גברא רבא אמפל עצמו בזה לכבודו. אבל אם לא, יבא הכהן ויטלם כמו בתרומה, על כן הוצרך הכתוב לומר אשר יהיה בימים ההם יהיה מי שיהיה חייב אתה לטפל בהבאתם והוא כבוד שמים... (כדלהלן מהספורנו)

ואמרת אליו (כו, ג) פרש"י ואמרת אליו שאינך כפוי טובה ע"כ כלומר אני איני כפוי טובה, אלא אני מודה בחסדי השם אשר גמלנו כל טוב ושנשבע לאבותינו לתת לנו הארץ וקיים דברו ואת זה אני בא להגיד לפניו.

והניחו לפני מזבח ה' אלקיך (כו, ד) להראות שהבכורים לא הובאו אל הכהן אבל הובאו אל האל והוא יתב' נתנם לכהן עם שאר מתנות כהונה.

ארמי אבד אבי (כו, ה) יש לומר הנה לבן הארמי הוא סמל השקר האומר ואינו מקיים וזהו ארמי השקרן אבד אבי הרי הוא מאבד בכך את אביו שבשמים, וכמאמר הכתוב (תהלים קא, ז) דבר שקרים לא יכון לנגד עיני (הרבי ר' בונם מפשיסחא זי"ע"א אמר עם כולם יכול להסתדר חוץ מעם השקרן).

ושמחת בכל הטוב (כו, ו) איתא במדרש הח"ד אמרו צדיק כי טוב וכו', טוב נקרא דבר טוב הגנוז וחסד נקרא דבר טובה שנתגלה וצדיקים שמחים אפילו בדבר שאינו נראה טוב כי שמחים בטוב הגנוז בו וזהו ושמחת בכל הטוב.

ושמרת ועשית אותם (כו, ז) יבואר על זה הדרך ושמרת הוא לא תעשה ובל"ת אינו מרגיש שום טעם כיון שאינו עושה כלל רק שמקיים את המצוה שצוה לנו השי"ת שלא לעשות עבירה, ועשית אותם זהו מצות עשה ובמ"ע יכול להרגיש טעם ותענוג אלקי יתב"ש בעשותה, עוד אמר רבות עשית גדולות הם הן בדברים גבוהים והן בדברים שפלים.

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

האשק שיחת הרא"ש זיע"א ליל תשעה באב תשל"ב הובא לזכרם ע"י א.א.

לשיא המדריגה, ומהו היסוד שלו - "מכלאות צאן", המקום ממנו נלקח.

ולצערנו, בכל הדורות שהיו מאז ועד היום עדיין לא נמצא כזה יסוד של אהבה שאינה תלויה בדבר. והסימן, שאנו שוב יושבים על הארץ ובוכים על הגלות הגדולה והארוכה. אם היה אפילו מינימום של נקודה היינו נגאלים. ובינתיים בעטיה של הגלות הארוכה הגענו למצב נורא ומר שבנות יהודיות מתערבות בגויים, ויש כזו הפקרות שלא נשמעה כבר דורות רבים. והכאב על זה הוא עמוק כל כך, אנו מדברים על זה, אבל איננו מרגישים את עומק הכאב. הרבש"ע נמצא שם ונותן להם את הכוחות לחיות, ואין מי מאתנו שירגיש את עומק הכאב שלו, ואז הכאב של התאוה יתהפך להיות כאב של הקדושה, כאב על השכינה שהיא בגלות, ובזה נעורר אותה, וילדי ישראל יתעוררו ממציאות של אהבות רעות למציאות של אהבת הבורא. אבל אנו נשארים באהבת הגוף ופוגמים עד אין סוף. ודוד המלך צווח ואומר: "בני אדם עד מתי תאהבון ריק תבקשו כזב סלה". והוא ביקש מהבורא: "אל תתן ה' מאויי רשע זממו אל תפק", שהבנים והבנות שלנו לא יפלו כל כך עמוק לבחינה של "ויתערבו בגויים וילמדו ממעשיהם".

למה קורים אסונות כאלו? משום שכל אחד הולך לדרכו, ובמקום שיכאב לו הכאב של השכינה שנמצאת שמה הוא מאחל להם מיתה משונה. הוא לא משתתף בצער של השכינה, ואינו מוזיל דמעות ובוכה: "רבנו של עולם, אתה נמצא בכזו גלות חשוכה

הנה, אפילו דוד המלך, כאשר הגיע לכזו גדלות של התפשטות האין, ונהיה מציאות האין דקדושה בבחינת גוף, שזוהי הבחינה של תכלית הבריאה, הוא איבד לגמרי את האין של עצמו, והוא נהיה מציאות, באופן שהוא אמר לבורא העולמים "בחנני ונסני". דהיינו שהוא כבר לא צריך לחיות בסיבות, והוא לא זקוק שהסיבות יגרמו לו התקשרות ליסוד האין, יש לו כבר בעצמו, וממנו בעצמו הוא מגיע ליסוד של האמונה פשיטה. ואז הרבש"ע, שהוא מנהיג העולם המנהיג לכל הברואים, והוא שעשה ועושה ויעשה לכל המעשים, הראה לו: למרות שאתה הגעת אל שלימות האין, והגעת אל יסוד האין דקדושה שלך, אבל היסוד הזה הוא לא שלך, זה היסוד שלי, לכן "אל תאמין בעצמך עד יום מותך", ואפילו שהגעת ליסוד האין אתה עוד צריך להגיע אלי ע"י סיבה. והיות שאתה חושב שאינך צריך את הסיבה, אתה צריך לפגום בסיבה הזו, ואז תדע שאתה צריך להגיע אלי. ולכן דוד המלך נכשל. לאמיתו של דבר הוא לא פגם, מכיון שהיה ביסוד האין ולא היה ראוי לאותו מעשה, רק מכיון שאמר "בחנני ה' ונסני" זה היה הפגם שלו. הפגם של דוד לא היה עם בת שבע, כל האומר דוד חטא אינו אלא טועה, הפגם היה שאמר "בחנני ה' ונסני", דהיינו שהוא לא צריך את סיבת כל הסיבות והוא מציאות לעצמו. זה היה הפגם שלו היה שבאותה נשימה שאמר את זה הוא איבד את היסוד שלו "וחטאתי נגדי תמיד". אכן אחר כך כשחזר ונכנס ליסוד שלו, הגיע

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

הוא נהיה כגמול עלי אמו, יש לו אמא שמחיה אותו, והוא כתנוק עלי אמו. האמא היא התורה, האמא היא הצדקה וחסד.

אבל, לצערנו ולבושתינו, אנו יושבים ולומדים את התורה וזה נהיה אצלנו מציאות. ואת ה-גישמעק שיש לנו בלימוד התורה, את הסיפוק שנהיה אצלנו מציאות, אנו מכנים שהרבש"ע עזר לנו. אם אנו באמת רוצים ללמוד תורה לשמה, אנו צריכים להרגיש לא את הסיפוק מהמציאות שאנו לומדים תורה, רק את הסיפוק מהמציאות שהאמא לומדת אתנו של השכינה שמדברת מתוך גרונו של מי שלומד תורה. אבל אנו לוקחים את הגשמעק של התורה שנהיה אצלנו מציאות, והאמא נפרדת מזה. והנביא צווח ואומר: "מי ביקש זאת מידיכם רמוס חצרי", מי מבקש מכם להזכיר אותי מתי שאתם נהיים מציאות, מתי שאתם מוצאים את הגשמעק של התורה ושוכחים ממני. ולמה שוכחים, כי אתם נהיים מציאות. במתן תורה הרבש"ע פתח את כל הרקיעים והראה להם שיש רק מציאות אחת, ואם כן בשעה וכשאדם לומד תורה הוא צריך להיות בטל אל התורה, שהתורה היא של האמא, והוא צריך להרגיש את המציאות של האמא שהיא מדברת מהפה שלו. אבל אצלנו נעשית התורה מציאות - "אני הבנתי טוב", ואת ה-גישמעק ש"אני הבנתי" אומרים שהרבש"ע עזר לי. את ה-גישמעק הזה מכנים "קודשא בריך הוא".

(- פאשקלעל 583 -)

ומרה", כמה שאנו מסוגלים להבין ולראות זה רק טיפה מן הים מהגלות שהוא נמצא בה. הלב שלנו כל כך קשה, כאבן, ובמקום לכאוב את הכאב של השכינה ולבכות עם הרבש"ע שנותן להם את הכוחות, להזויל דמעות או לכל הפחות להאנח, עושים בדיוק להיפך, בורחים מהם ומקללים אותם. הם לא אשמים. הם בכלל לא יודעים מה שנעשה איתם. מי שאשם זה אנחנו, כמו אחי יוסף שאמרו "אבל אשמים אנחנו". אנו יושבים ועוסקים בתורה, לומדים דפי גמרא, עוסקים בצדקה וחסד, וזה היה אמור להשפיע על כלל ישראל שהם בבחינת "כי שחת עמך". ואם הם בבחינת "כי שחת עמך". אנו צריכים ללכת אתם, בבחינת "לך רד כי שחת עמך". עלינו לדעת שאם יש בהם כזה פגם נורא ואיום ש"ויתערבו בגויים וילמדו ממעשיהם" - אנו הגורמים לזה. ולמה אנו הגורמים? כי כאשר אנו עושים פעולה של צדקה וחסד, או שאנו לומדים את התורה הקדושה, אנו צריכים להגיע אל הבחירה של הביטול, דהיינו לשמוע את היסוד שלנו: מה אנו, מה חיינו, מה כחנו, מה חסדנו, מה צדקתנו, מה ישועתנו. כי מאיפה יש לנו את כח התורה? מהיכן מגיע אלינו כח התורה שהיא חכמה מאין? כח התורה שהיא החכמה - זה מאין, לא מהמציאות שלנו. ולכן בשעה שאנו לומדים את התורה הקדושה אנו צריכים שלא להסיח דעת מן הבחירה, ולהכיר את היסוד שלנו, יסוד האין, ולהתבונן: מנין לנו הבנה כזו? מהיכן מגיע אלינו לעשות צדקה וחסד? מכזה אין זה לא יכול להגיע. וכאשר אדם קולט את המציאות שלו ממילא

המשך פנינים יקרים

את ה' האמרת היום וה' האמירך וכו' (כו, יז) הובא בתוס' ז"ל (חגיגה ג) שלשה מעידים זה על זה הקב"ה שבת וישראל, כן מבואר בזה"ק ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים שמכניסים בו יתברך תענוג שמקרבין את עצמם באמת גמור ואין נפרדים ממנו יתברך, רק להבין אופן הדבקות הלא הכב"ה בלתי גבול ותכלית ואיך אפשר שני הפוכים להתקרב? נודע שכל דבר ממוצע דומה לשני הבחינות ומבואר בזה"ק שמכוון לשבת כמו גוף ולבוש נשמת כל העולם.

את ה' האמרת היום להיות לך לאלקים (כו, יז) מפרש רש"י האמרת והאמירך אין להם עד מוכיח במקרא, ולי נראה שהוא לשון הפרשה והבדלה וכו' ע"כ, אולי אפשר לפרש בדבריו כפי שיש הבדלה והפרשה כך באה התפארת כפי שאדם מפריש ומבדיל את עצמו מכל דברי העוה"ז כך באה לו התפארת מאת הקב"ה.
(וללוי אמר)

תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל (כח, מז) האדם חייב לעמול בכל כחו בכדי לזכות למדה זו של שמחה בעבודת השי"ת - עבודת השי"ת בשמחה חשובה יותר מכל המדות הטובות.
(רבי אברהם מסלונים)

ובגוים ההם לא תרגיע (כח, סה) הרי זו ברכה לישראל שלא ירגישו עצמם בנח ובמרגוע בין הגוים אלא ישתוקקו לצאת מהגלות.
(לקוטי אמרי חיים מוויניץ)

אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלקיכם (כט, ט) ביום הדין כולם נצבים כאחד ראשיכם שבטיכם זקניכם שוטריכם...
(רבי שמואל מסלונים)

אתם נצבים היום וגו' (כט, ט) דרשו חז"ל היום הוא ר"ה, רצה לומר שהתורה נותנת עצה אם חפצים אתם להיות לכם מצב ותקומה כיום ר"ה תראו שתתאחדו כולכם כל איש ישראל שתכנסו למקום האחדות ששם נסקרין בסקירה אחת.
(מאור עינים)

בענין ראש השנה, אי אפשר לקבל יום הקדוש הזה רק ע"י ריעות כאמור יום תרועה יהיה לכם, וזהו דכתיב באחד לחדש השביעי לרמוז כי הכל הוא ע"י האחדות וזהו דכתיב ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד ואין לספק מקום ח"ו.
(בית אהרן מקרלין)

ולמשפטריך עמדו היום כי הכל עבדיך (תהלים קיט, צא) מחויבים אנו להתפלל רק עבור משפטו יתב"ש מה שנוגע לו כי אנו עבדיך וכבוד העבד הוא עבור כבוד האדון ועי"ז נשתתקו המקטרגים, וזהו עמדו מלשון שתיקה.
(אבני זכרון - שמן ששון)

סוד התרועה חכמה ובינה ריעין דלא מתפרשין שבר"ה צריכים להשוות אותנו לבחינת אין שנהיה לאין דומה נגד גדולתו ורוממותו ואז ממשיכים בחינת אין שהוא כתר המאיר לחכמה ובינה בחינת תרועה והוא האין.
(קהלת יעקב - מהר"י סגל מלובלין)

שנהיה לראש ולא לזנב, מובא בהלכה (או"ח תקפג) בשעה שאוכלים הראש כבש (או דג) המנהג לומר יה"ר שנהיה לראש ולא לזנב, היינו תפלה שנוכה להיות תלמידים לצדיק האמת הנקרא ראש והרב מבקש שיזכה לתלמידים צדיקים בחינת ראש.
(רמתים צופים)

היום הרת עולם (מוסף לר"ה) מה שאנו אומרים בר"ה היום הרת עולם שבכל שנה ושנה ממש יש התחדשות בבריאה כמו מחדש בששת ימי בראשית.
(אבני זכרון - שמן ששון)

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים 91050
☎ 02 - 5829688 פקס: 02 - 5325477
ניתן לקבל במייל: av5829688@gmail.com ת.ד. 5080 ירושלים

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

